

ons gedrag in het veld.

De voorzitter en ik hadden begin maart een bespreking met één van de opzichters van Stal en Lanke van Gooidland in verband met het nieuwe vogelreservaat in de Keverlijksche Overscheensche Polder.

Wie schetst onze verbazing, toen wij uit de mond van deze man van de praktijk niet de lof hoorden, die ons, naar ons eigen idee, wel toekwam voor al de activiteiten, die we als leden van de Vogelwerkgroep verrichten in het belang van de vogelstand en de instandhouding van de daarvoor nodige leefmilieus, maar integendeel heel wat zware kritiek kregen te verwerken op al die z.g.n. vogelaars.

Het bleek namenlijk dat er nog al eens ernstig werd gezonigd tegen wat wij als een vanzelfsprekend en fatsoenlijk gedrag beschouwen. Zo kwam het voor, dat "vogelaars" bij het zoeken van "draadpieten" in linie van 6 à 10 man onder de hoogspanningsleidingen liepen, niet alleen in de tijd dat dit aan het gras geen schade deed, maar ook als dit op het punt stond gemaaid te worden.

Als de veehouders hun koeien op een afgesloten weiland hadden staan, terwijl op het aangrenzende terrein van de buurman dat jaar hiet mocht worden geweid, bleek het vee 's avonds door het opengelaten hek op het verboden terrein aan het grazen te zijn geslagen.

Goen wonder dat de boeren ons wel kunnen schieten.

Wat te zeggen van het volgende staaltje? Een vogel "liefhebber", betraft op het betreden van een als vogelreservaat bestemd terrein, wordt er op geattendeerd dat hij fout zit en dat hij door zijn aanwezigheid de broedende fazanten stoort. Hij antwoordt dat die fazanten er alleen maar zijn voor de jacht, dat ze daar helemaal niet thuishoren en dat hij elk nest met eieren maar stuk trapt.

Het zich bevinden op verboden grond kwam eveneens herhaaldelijk voor en werd altijd verontschuldigd met de opmerking: ik ben lid van de vogelwerkgroep of de vogelwacht van daar en daar, alsof dat een vrijbrief zou zijn om te doen wat ieder verboden is.

We stonden na het aanhoren van deze litanie van klachten toch wel even sprakeloos, iets wat de heer Jonkers nu niet zo gauw overkomt.

Natuurlijk hebben wij gezegd, dat we ons niet konden voorstellen dat één van onze leden zich aan dergelijke handelingen schuldig maakt.

Toch vonden we het nuttig hieraan in de Korhaan aandacht te schenken.

Het is voor ons werk van zo uitnemend belang dat we bij de beheerders van onze natuurgebieden goed staan aangeschreven.

Alleen dan kunnen wij samen iets positiefs bereiken.

Laten wij er met elkaar voor zorgen dat we onze goede naam niet verspelen en ons bij ons werk houden. Aan de algemene regels van fatsoen, respect voor andermans eigendom en liefde voor de natuur.

J. Klein
